

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Office Park Šantovka s.r.o.**, IČ 24751961, se sídlem v Praze 1, Washingtonova 1624/5, zastoupeného Mgr.Martinem Mládkem, advokátem se sídlem v Praze 1, Václavské náměstí 57, proti žalovanému **Národnímu památkovému ústavu** se sídlem v Praze 1, Valdštejnské náměstí 162/3, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného s odůvodněním, že dne 3.10.2013 vydal Magistrát města Olomouc, oddělení stavební památkové péče, závazné stanovisko podle ustanovení § 14 odst.3 zákona o státní památkové péči k záměru pod názvem „Šantovka Tower“. Dne 27.9.2013 požádal Národní památkový ústav – pracoviště Olomouc o projednání návrhu závazného stanoviska, přičemž dva dny před projednáním byl správnímu úřadu doručen dopis Generálního ředitelství Národního památkového ústavu, který s odkazem na usnesení vědecké rady Generálního ředitelství NPÚ požádal správní orgán o to, aby rozhodl tak, že záměr není z hlediska památkové péče přijatelný.

Bezprostředně před vydáním závazného stanoviska vydalo Generální ředitelství Národního památkového ústavu tiskovou zprávu, kde sdělilo, opět s odkazem na usnesení vědecké rady Generálního ředitelství, že stavební záměr není z hlediska památkové péče

přijatelný. Zároveň generální ředitelka NPÚ požádala o setkání s primátorem města Olomouce ohledně stavby Šantovka Tower, aniž by k tomuto jednání byl přizván žalobce.

Žalobce má za to, že postup Národního památkového ústavu v Olomouci a zejména postup Generálního ředitelství NPÚ je v mnoha ohledech protiprávní. Žalovaný vyvíjí protiprávní nátlak na správní úřad, který byl časován těsně před vydáním závazného stanoviska záměrně tak, aby žalobce již nemohl na tento dopis reagovat. Jedná se o neobjektivní postoj, který není zjevně podložen znalostí správního spisu, neuvádí žádné podklady, ze kterých vychází, přitom vychází z vizualizací, jejichž nesprávnost v té době již byla spolehlivě prokázána a nijak nereaguje na zásadní námitky žalobce proti vyjádření Národního památkového ústavu v Olomouci.

Žalobce v podané žalobě poukázal na trvalý nezákonný zásah a na hrozbu jeho opakování s tím, že popsána činnost Národního památkového ústavu je nezákonná zejména s ohledem na skutečnosti, uvedené ve stížnosti proti postupu Generálního ředitelství NPÚ ze dne 3.10.2013, tj. zejména jednání v rozporu s právními předpisy, pokus o nezákonné ovlivnění rozhodování správního orgánu, vydávání stanovisek nezohledňujících objektivně zjištěné skutečnosti a účast zjevně podjatých osob na tvorbě takových stanovisek. Národní památkový ústav v Olomouci i Generální ředitelství NPÚ pokračují v ovlivňování veřejného mínění i v nátlaku na úřední osoby s cílem zabránit realizaci záměru a takový postup nemá zákonnou oporu. Zkrácení na svých právech žalobce spatřuje v tom, že Národní památkový ústav, který je odbornou organizací v oblasti památkové péče, využívá váhy své odborné kompetence k tomu, aby mediálními výstupy ovlivnil postoj veřejnosti a osob, které o záměru rozhodují, aby docílil zabránění realizace záměru. Odborná kvalita NPÚ je narušena prokazatelně protiprávním postupem NPÚ, ve věci probíhá přezkumné řízení a v důsledku postupu NPÚ nepochybně dochází k ovlivnění názoru osob, které v přezkumném řízení rozhodují.

V dalším žalobním bodě žalobce namítl, že Generální ředitelství Národního památkového ústavu bez jakéhokoli zákonného mandátu zasahuje do správního řízení, nutí správní úřad rozhodovat určitým způsobem a ovlivňuje veřejnost i místní politiky, aby byl na správní úřad vyvinut maximální tlak. Na postup Národního památkového ústavu se přinejmenším v rozsahu ustanovení § 154 zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, vztahuje. Národní památkový ústav je tak povinen dodržovat základní zásady správního řízení podle části první správního řádu a vztahují se na něj a na členy jeho vědecké rady pravidla ustanovení § 14 správního řádu ohledně podjatosti.

Z uvedených důvodů žalobce požádal Městský soud v Praze, aby Národnímu památkovému ústavu a jeho územním pracovištím, včetně všech jejich zaměstnanců, ve věci záměru „Šantovka – Tower“ v katastrálním území Olomouc – město, zakázal realizovat jakékoli úkony vyjma těch, ke kterým existuje výslovné zákonné zmocnění, zejména zakázal v souvislosti s uvedeným záměrem vydávat tisková prohlášení, pořádat tiskové konference a činit jakákoli veřejná prohlášení či vyjádření, a aby přikázal Národnímu památkovému ústavu a všem jeho územním pracovištím postupovat ve smyslu ustanovení § 2 odst.1 správního řádu v souladu se zákonem a ostatními právními předpisy a jím definovaných základních zásad.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že pokud jde o skutkový stav, Magistrát města Olomouc vydal podle ustanovení § 14 odst.2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, a podle ustanovení § 149 odst.1 správního řádu závazné stanovisko k zamýšlené výškové stavbě „Šantovka – Tower“ v ochranném pásmu památkové rezervace města Olomouc. Podkladem

předmětného závazného stanoviska bylo písemné vyjádření odborné organizace Státní památkové péče, tj. Národního památkového ústavu. Ačkoliv předložený záměr byl shledán v příkrém rozporu se zájmy státní památkové péče, Magistrát města Olomouc tuto skutečnost neakceptoval a v závazném stanovisku ze dne 3.10.2013 uvedl, že realizace novostavby „Šantovka – Tower“ na území ochranného pásma Městské památkové rezervace Olomouc je z hlediska zájmů státní památkové péče přípustná.

Národní památkový ústav požádal podle ustanovení § 14 odst.6 zákona o státní památkové péči o projednání návrhu závazného stanoviska před ukončením řízení. Účastníci řízení byli dne 27.9.2013 seznámeni s důkazy, které měly být podle vyjádření Magistrátu města Olomouc podrobně vyhodnoceny v odůvodnění závazného stanoviska. Národní památkový ústav nevycházel pouze z důkazů investora, měl k dispozici 3D model města a podle jeho názoru magistrát nesplnil svou povinnost zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu.

Obsahem dopisu Generálního ředitelství NPÚ ze dne 24.9.2013 byla informace, že dne 19.9.2013 zasedala vědecká rada Generálního ředitelství Národního památkového ústavu, která se po obsáhlé diskusi jednomyslně shodla na principiální nepřijatelnosti předloženého záměru realizovat v ochranném pásmu Městské památkové rezervace Olomouc výškovou budovu „Šantovka – Tower“. Tisková zpráva Generálního ředitelství NPÚ ze dne 1.10.2013 informuje veřejnost o zasedání vědecké rady Generálního ředitelství NPÚ, která posuzovala záměr výškové stavby „Šantovka – Tower“ v ochranném pásmu Městské památkové rezervace Olomouc, přičemž ve zprávě bylo uvedeno, že s ohledem na kulturní hodnotu historického jádra Olomouce a závažnost hrozícího poškození byl záměr předložen vědecké radě GR NPÚ, která je vrcholným specializovaným poradním orgánem pro posuzování nejsložitějších odborných otázek státní památkové péče v České republice. Vědecká rada jednomyslně dospěla k závěru, že záměr je z hlediska památkové péče nepřijatelný. Vydáváním tiskových zpráv Národní památkový ústav informuje veřejnost o důležitých událostech v oboru státní památkové péče a naplňuje tak povinnost Národního památkového ústavu podle ustanovení § 32 odst.2 písm.c) zákona o státní památkové péči plnit úkoly informačního pracoviště pro úsek státní památkové péče.

Krajský úřad Olomouckého kraje zahájil dne 29.11.2013 přezkumné řízení k závaznému stanovisku Magistrátu města Olomouce, kterým byla podle ustanovení § 14 zákona o státní památkové péči připuštěna realizace novostavby „Šantovka – Tower“ v ochranném pásmu Městské památkové rezervace Olomouc. Po provedeném přezkumném řízení krajský úřad rozhodnutím ze dne 23.1.2014 zrušil závazné stanovisko magistrátu pro jeho rozpor s právními předpisy. Krajský úřad se ztotožnil s názorem NPÚ, který podal podnět k přezkumnému řízení.

K námitce trvajícího nezákonného zásahu a hrozbě jeho opakování žalovaný uvedl, že zákon o státní památkové péči ukládá Národnímu památkového ústavu povinnost svoji činností a opatřeními zabezpečovat ochranu a vhodné společenské uplatnění kulturních památek a plnit úkoly odborného, metodického a informačního pracoviště pro úsek státní památkové péče. Žalobcem zmíněná tisková zpráva Generálního ředitelství NPÚ či vystoupení v České televizi, jejichž obsahem bylo poskytnout veřejnosti informace z oblasti státní památkové péče, představují naplnění povinností, které žalovanému ukládá zákon. Pokud žalobce namítal, že na jednání žalovaného dopadá správní řád a základní principy správního práva, má žalovaný za to, že správní řád upravuje postup orgánů státní památkové

péče (Ministerstva kultury, krajských úřadů a obecních úřadů obcí s rozšířenou působností), tedy správních orgánů, vykonávajících veřejnou moc na úseku státní památkové péče. Národní památkový ústav je podle zákona o státní památkové péči odbornou organizací, která při své odborné činnosti veřejnou moc nevykonává a její činnost není postupem správního orgánu, jež je upraven správním řádem. Národní památkový ústav podle závěru Ministerstva kultury není orgánem veřejné moci.

Žalobce podáním žaloby zpochybňuje závěry jednání vědecké rady Generálního ředitelství NPÚ s tím, že se domnívá, že se na členy vědecké rady generálního ředitelství vztahuje ustanovení § 14 správního řádu. Toto ustanovení se však výhradně týká podjatosti úředních osob, bezprostředně se podílejících na výkonu pravomocí správního orgánu, a nikoli odborné veřejnosti. Proto ani odborná činnost NPÚ vykonávaná podle zákona o státní památkové péči nemůže být postupem správního orgánu při výkonu veřejné moci podle ustanovení správního řádu. Podle žalovaného je zde důvodná pochybnost o tom, že v daném případě je dána pravomoc soudu rozhodovat ve správním soudnictví, když odborná činnost NPÚ podle zákona o státní památkové péči není výkonem správního orgánu podle ustanovení § 4 odst.1 písm.c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního.

Městský soud v Praze posoudil věc po provedeném řízení takto:

Řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního úřadu je upraveno v dílu třetím, hlavě druhé a části třetí zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s. Podle ustanovení § 82 s.ř.s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního úřadu, který není rozhodnutím a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se domáhat žalobou u soudu ochrany proti němu, trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky nebo hrozí-li jeho opakování.

Z uvedeného ustanovení vyplývá, že se lze domáhat ochrany před nezákonným zásahem správního úřadu při splnění podmínek zde uvedených. Musí jít o zásah, kterým je žalobce přímo zkrácen na svých právech, tento zásah je nezákonný, je zaměřen přímo proti žalobci nebo v jeho důsledku bylo proti žalobci přímo zasaženo, a musí jít o zásah, který trvá nebo trvájí jeho následky či hrozí jeho opakování. Zároveň jde o úkon správního úřadu, který není rozhodnutím.

Městský soud v Praze přezkoumal předložený spisový materiál a dosavadní řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek podle ustanovení § 87 zákona č. 150/2002 Sb. (soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.), dospěl přitom k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

Žalobce podstatou své žaloby učinil názor, že zveřejňování tiskových prohlášení, pořádání tiskových konferencí a činnosti veřejných prohlášení a vyjádření žalovaného v souvislosti se záměrem realizace stavby „Šantovka – Tower“ lze považovat za zásah, proti němuž se lze pro případ, že by šlo o zásah nezákonný, bránit u soudu žalobou podle ustanovení § 82 a následujících s.ř.s.

Aktivně legitimována k podání žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu je každá osoba, která tvrdí, že byla tímto zásahem, pokynem či donucením přímo zkrácena na svých právech. Soud proto v rámci úvahy o splnění podmínek řízení zkoumá pouze toto tvrzení, nikoliv už jeho důvodnost, neboť ta je

předmětem vlastního meritorního posouzení věci. Pokud jde o pasívní legitimaci žalovaného, soud vycházel z ustanovení soudního řádu správního, který stanoví, že žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah. Toto ustanovení však nelze vykládat bez souvislosti s ustanovením § 4 odstavec 1 s.ř.s., a to právě pokud jde o výklad pojmu „správní orgán“, který byl přijat ve formě legislativní zkratky. Pravomoc správních soudů je totiž určena i okruhem orgánů, jejichž aktivity soudnímu přezkoumávání podléhají. Vymezení správního orgánu v ustanovení § 4 odst.1 písm.a/ s.ř.s. (orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, jakož i fyzická nebo právnická osoba nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy) je vázáno na oblast veřejné správy, proto musí být vykládáno z hlediska celé pravomoci ve správním soudnictví, tedy i pokud jde o ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu. Jak již bylo uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.4.2005, č.j.: 2Aps 2/2004-69, dostupného na www.nssoud.cz, soudní kontrola, tedy i zákonnost zásahu správního orgánu ve smyslu ustanovení § 82 a následujících s.ř.s., se pohybuje jen v hranicích veřejné správy, a proto napadnutelnými jsou pouze takové zásahy orgánů, které patří do působnosti ve veřejné správě.

V dané věci je žalovaným Národní památkový ústav. Jeho postavení se řídí ustanoveními zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů.

Podle ustanovení § 1 citovaného zákona stát chrání kulturní památky jako nedílnou součást kulturního dědictví lidu, svědectví jeho dějin, významného činitele životního prostředí a nenahraditelné bohatství státu. Účelem zákona je vytvořit všestranné podmínky pro další prohlubování politickoorganizační a kulturně výchovné funkce státu při péči o kulturní památky, o jejich zachování, zpřístupňování a vhodné využívání, aby se podílely na rozvoji kultury, umění, vědy a vzdělávání, formování tradic a vlastenectví, na estetické výchově pracujících a tím přispívaly k dalšímu rozvoji společnosti. Péče státu o kulturní památky (dále jen "státní památková péče") zahrnuje činnosti, opatření a rozhodnutí, jimiž orgány a odborná organizace státní památkové péče v souladu se společenskými potřebami zabezpečují zachování, ochranu, zpřístupňování a vhodné společenské uplatnění kulturních památek. Ostatní orgány státní správy a organizace spolupracují v oboru své působnosti s orgány a odbornou organizací státní památkové péče a pomáhají jim při plnění jejich úkolů.

V tomto ustanovení je zakotvena zásadní úloha státu při ochraně kulturních památek. Stát svou úlohu uplatňuje prostřednictvím orgánů veřejné správy. V souvislosti s tím je definována "státní památková péče" - jde o tzv. legislativní zkratku pojmu "péče státu o kulturní památky". Státní památková péče zahrnuje činnosti, opatření a rozhodnutí, jimiž orgány a odborná organizace státní památkové péče v souladu se společenskými potřebami zabezpečují zachování, ochranu, zpřístupňování a vhodné společenské uplatnění kulturních památek. Orgány státní památkové péče nejsou převážně organizačními součástmi státu - výkon státní památkové péče provádějí zejména orgány obcí a krajů v přenesené působnosti (ustanovení § 28 a 29 zákona č. 20/1987 Sb.). Odborná organizace státní památkové péče naproti tomu je státní příspěvkovou organizací, zřizovanou ministerstvem kultury (ustanovení § 32 zákona č. 20/1987 Sb.). Ostatní orgány státní správy a organizace spolupracují v oboru své působnosti s orgány a odbornou organizací státní památkové péče a pomáhají jim při plnění jejich úkolů.

Podle ustanovení § 25 tohoto zákona státní památkovou péči vykonávají orgány státní památkové péče, jimiž jsou Ministerstvo kultury, krajské úřady a obecní úřady obcí s rozšířenou působností. Ministerstvu kultury je podřízena odborná organizace státní

památkové péče.

Podle ustanovení § 32 odstavec 1 zákona č. 20/1987 Sb. je odborná organizace státní památkové péče (Národní památkový ústav) organizace pro výkon a koordinaci veškeré odborné činnosti v oboru státní památkové péče k zabezpečení jednoty kulturně politických záměrů a ideově metodických, ekonomických a technických hledisek, jakož i perspektivního rozvoje státní památkové péče.

Z uvedených ustanovení vyplývá závěr, že postavení a základní principy fungování Národního památkového ústavu jsou definovány v zákoně o státní památkové péči. Podle ustanovení § 26 odst.1 tohoto zákona je ústředním orgánem státní správy pro kulturní památky v České republice Ministerstvo kultury. Jeho působnost na úseku státní památkové péče je zakotvena výčtem v tomtéž ustanovení. Podle ustanovení § 25 odst. 2 zákona o státní památkové péči je odborná organizace státní památkové péče podřízena Ministerstvu kultury. Náplň činnosti takové "organizace" je vymezena v ustanovení § 32 téhož zákona a konkretizována v článku IV statutu Národního památkového ústavu. Zákon o státní památkové péči tedy výslovně stanoví podřízenost odborné organizace státní památkové péče, kterou je Národní památkový ústav, Ministerstvu kultury, přičemž žádný zvláštní zákon již dále neupravuje či případně nečlení podřízenost a nadřízenost uvedených subjektů jinak. Ministerstvo kultury lze takto považovat za orgán nadřízený Národnímu památkovému ústavu. Rozsah pravomocí Národního památkového ústavu je závazně určen statutem, vydávaným právě Ministerstvem kultury. Tato úprava vztahů odpovídá povaze činnosti Národního památkového ústavu jakožto odborné organizace státní památkové péče, která vytváří podle ustanovení § 32 odst.2 zákona o státní památkové péči odborné "servisní" zázemí Ministerstvu kultury, ale i jiným subjektům, a vykonává činnosti dle potřeby tohoto ministerstva v intencích jeho odpovědnosti jako ústředního orgánu státní správy pro kulturní památky (z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13.9.2007, č.j. 9As 29/2007 – 71, dostupného na www.nssoud.cz).

Pro zodpovězení otázky, zdali může být Národní památkový ústav správním orgánem ve smyslu ustanovení § 4 odstavec 1 písm.a/ s.ř.s. a zdali může svojí činností, vymezenou statutem a upravenou zákonem o státní památkové péči, způsobit určité osobě nezákonný zásah ve smyslu ustanovení § 82 s.ř.s. je určující vymezení veřejné správy, neboť pouze před zásahy patřícími do působnosti veřejné správy je možno poskytnout ochranu ve správním soudnictví.

Pojmu veřejná správa je přikládán různý význam; tento termín je v zásadě možno chápat jako určitý druh činnosti (spravování) nebo instituci (organizaci, úřad), která veřejnou správu vykonává. Je proto rozlišováno materiální a formální pojetí veřejné správy. Z hlediska materiálního je veřejná správa v současnosti definována negativně jako souhrn činností, které nelze kvalifikovat jako zákonodárství nebo soudnictví. Jak vyplývá i z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 27.4.2006, č.j. 4Aps 3/2005 - 35) či z rozhodování Ústavního soudu (náleze ze dne 12.9.2006, sp. zn. II.ÚS 53/2006), judikatura se v současnosti kloní spíše k materiálnímu pojetí veřejné správy. Proto lze zmíněnou otázku uzavřít tak, že i Národní památkový ústav vykonává veřejnou správu v materiálním smyslu, ačkoliv formálně není správním úřadem.

S ohledem na vše výše uvedené je dána pravomoc správního soudu rozhodovat v určitých případech i o aktech Národního památkového ústavu z pohledu ochrany před nezákonným zásahem, pokynem či donucením správního úřadu podle ustanovení § 4 odstavec 1

písm.c/ s.ř.s. Soudní řád správní ovšem sám pojem „zásah“ výslovně nedefinuje, je však zřejmé, že zásahem je nutno rozumět úkon orgánu veřejné správy, který není rozhodnutím, přesto je schopen zasáhnout do sféry práv určité fyzické osoby.

V dané věci bylo proto na soudu dále zkoumat, zda zásah tvrzený žalobcem splňuje tzv. definiční znaky zásahu, uvedené v ustanovení § 82 s.ř.s., neboť není možno se domáhat ochrany před jakýmkoliv zásahem, ale pouze před takovým, který, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17.3.2005, č.j. 2Aps 1/2005 - 65, publikovaném pod č. 603/2005 Sb. NSS, kumulativně splňuje následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením (tj. „zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), který byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle ustanovení § 82 a následujících s.ř.s. poskytnout. Prvotně jsou soudy ve správním soudnictví povinny zkoumat splnění podmínky č. 4, tedy existenci zásahu, neboť jak již bylo řečeno výše, neexistence zásahu vede k nepřijatelnosti žaloby. Ostatní definiční znaky zásahu (tj. podmínky pod č.1 až 3 a 5 až 6) jsou již hodnocením věcné legitimace ústícím do zákazu a příkazu správnímu orgánu, nebo do zamítnutí žaloby.

Žalobce se podanou žalobou domáhal vydání rozsudku, jímž by Městský soud v Praze žalovanému zakázal realizovat jakékoli úkony vyjma těch, ke kterým existuje výslovné zákonné zmocnění, zejména v souvislosti se záměrem realizovat stavbu „Šantovka – Tower“ vydávat tisková prohlášení, pořádat tiskové konference a činit jakákoli veřejná prohlášení či vyjádření.

K uvedenému žalobnímu návrhu Městský soud v Praze uvádí, že v případě, že správní orgán prostřednictvím veřejných sdělovacích prostředků informuje o průběhu či výsledku jím vedeného správního řízení a jestliže má účastník správního řízení za to, že zveřejnění této informace, obsah a způsob, jakým je poskytována, má difamující charakter a poškozuje jeho dobrou pověst (dobrou pověst právnické osoby), pak právním prostředkem ochrany není žaloba podle ustanovení § 82 s.ř.s., ale žaloba v občanském soudním řízení proti neoprávněnému zásahu do dobré pověsti právnické osoby. Ve vztahu k ochraně dobré pověsti právnické osoby tuzemský právní řád obsahuje výčet zvláštních právních prostředků ochrany, které jsou typické pro celý soukromoprávní ochranný systém práv k nehmotným statkům. Dobrá pověst právnické osoby je statkem, který požívá zákonné ochrany občanským zákoníkem, jež je povahy absolutní, což znamená, že ochrana prostřednictvím právních prostředků vyplývajících z občanského zákoníku, působí *erga omnes*. Z toho tedy plyne, že bez ohledu na osobu rušitele (tj. bez ohledu na to, kdo měl podle žalobního tvrzení do dobré pověsti právnické osoby zasáhnout) má osoba, do jejíž dobré pověsti mělo být zasaženo, právo vždy využít právních prostředků ochrany poskytovaných občanským zákoníkem. Útok na dobrou pověst právnické osoby či jakýkoli zásah do takové dobré pověsti je zásahem do subjektivního soukromého práva, nikoli do subjektivního práva veřejného. Tvrdí-li žalobce, že žalovaný je správním orgánem a že podstatou jednání, z něhož měl podle žalobních tvrzení vyplynout zásah do žalobcových práv, bylo informování o průběhu či výsledku správního řízení, kde žalovaný k žalobci ani nevystupoval v postavení vrchnostenském, na soukromoprávním charakteru vztahu, v němž se v této otázce žalobce a žalovaný nacházejí, a tedy i na možnosti výlučně soukromoprávní ochrany žalobce proti žalovanému, nic nemění. Jednání žalovaného spočívající ve zveřejnění tiskové zprávy o tom, že Národní památkový

ústav s odkazem na usnesení vědecké rady považuje záměr stavby „Šantovka – Tower“ z hlediska památkové péče nepřijatelným, není ani úkonem uvnitř správního řízení, ani úkonem, který by musel být nezbytně uskutečňován v souvislosti s ukončením správního řízení a který by tak vliv na veřejná subjektivní práva účastníka správního řízení společně s rozhodnutím ve věci samé jakkoli „dotvářel“ či žalobce v přímé souvislosti s vrchnostenským postavením žalovaného na jeho veřejných právech jakkoli omezoval. Pokud by nastala situace, kdy by žalovaný ve vztahu k žalobci mediálně informoval neobjektivně, tendenčně, zkresleně a žalobci vznikne v důsledku takového způsobu informování škoda, zná právní řád rovněž prostředek možné žalobcovy ochrany, jímž je především zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem; i v tomto případě by se jednalo o nárok, o němž rozhodují soudy v občanském soudní řízení (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11.5.2005 ve věci sp. zn. Na 12/2005, uveřejněné ve Sbírce rozhodnutí NSS č. 671/2005).

Žalobce dále v podané žalobě požadoval, aby Městský soud v Praze uložil žalovanému povinnost postupovat ve smyslu ustanovení § 2 správního řádu v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a správním řádem definovaných základních zásad.

Uvedená část žalobního návrhu je obecnou formulací, která podle názoru soudu nesplňuje požadavky výroku rozhodnutí správního soudu, vyjádřené v ustanovení § 87 odstavec 2 s.ř.s. Podle tohoto právního ustanovení soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcovy práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Smyslem a účelem právní úpravy žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem či donucením správního orgánu nepochybně není, aby soud individuálním právním aktem (rozsudkem) ukládal orgánu veřejné správy povinnosti, které mu vyplývají ze samotné jeho podstaty a právní úpravy, výše podrobně citované a obsažené v zákoně o státní památkové péči. Takto formulovaný žalobní návrh totiž nemá sám o sobě žádnou návaznost na předešlý údajný a tvrzený nezákonný zásah žalovaného a nelze jej proto podřadit pod obsah pojmu „obnovení stavu před zásahem“.

Městský soud v Praze podrobil žalobcem tvrzené jednání žalovaného posouzení z hlediska zákonem stanovených podmínek, za nichž může správní soud rozhodnout o určení toho, zda tento „zásah“ byl nezákonný a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Z toho důvodu rozhodl podle ustanovení § 87 odstavec 3 s.ř.s. o jejím zamítnutí.

O nákladech řízení bylo soudem rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s., kdy podle úspěchu ve věci by právo na náhradu nákladů řízení náleželo žalovanému správnímu úřadu, kterému však žádné prokazatelné náklady v řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12.března 2014

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu